

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 22.května 2014 projednal odvolání, které podala obžalovaná D. J., nar. xxx v xxx, xxx, trvale bytem xxx, xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. září 2013, sp.zn. 2T 243/2012, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1, písm. d), f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku

- 1) o náhradě škody, pokud jde o poškozeného nezl. xxx, nar. xxx, bytem xxx, xxx
- 2) ve výroku, jímž podle § 154 odst. 1 tr. řádu byla obžalované uložena povinnost uhradit poškozeným náklady potřebné k uplatnění jejich adhézních nároků v trestním řízení, včetně nákladů vzniklých přibráním zmocněnce.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený nezl. xxx, nar. xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn (ve výroku o vině, trestu a náhradě škody pokud jde o poškozené Olgu D., Ing. Karla D., Milana D. a Kateřinu S. a VZP ČR.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 2 uznal obžalovanou D. J. vinnou skutkem kvalifikovaným jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, jehož se dopustila tím, že dne 17.10.2011 v 09:55 hod. řídila osobní automobil tov. zn. Mercedes, xxx poznávací značky xxx, majitele xxx, xxx, xxx, a to v Praze, ulicí xxx, od ulice xxx k ulici xxx, za křižovatkou s ulicí xxx, z nedbalosti nesledovala dostatečně situaci na pozemní komunikaci a přední částí vozidla zachytila chodce Milana D., nar. xxx, který přecházel po vyznačeném přechodu pro chodce ulici xxx zleva doprava ve směru jízdy obžalované a přešel již více jak polovinu vozovky, čímž mu způsobil

mnohočetná zranění, kterým na místě podlehl, svým jednáním porušila ustanovení § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2, písm. f) a § 18 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších právních předpisů. Podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku vyměřil obvodní soud obžalované J. trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku na zkušební dobu čtyř let. Zároveň podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání čtyř let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu obvodní soud zavázal obžalovanou k povinnosti zaplatit na úhradu nemajetkové újmy poškozeným Olze D. 240.000,- Kč, Ing. Karlu D. 175.000,- Kč, Kateřině S. 240.000,- Kč, Milanu D. 240.000,- Kč a nezl. xxx xxx 240.000,- Kč. Poškozené Kateřině S. přiznal navíc na úhradu nákladů pohřbu zemřelého částku 40.837,- Kč a Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky na náhradu škody 5.065,- Kč. Podle § 154 odst. 1 tr. řádu nalézací soud uložil obžalované J. povinnost uhradit poškozeným náklady potřebné k účelnému uplatnění jejich adhezních nároků v trestním řízení, včetně nákladů vzniklých přibráním zmocněnce.

Proti tomuto rozsudku, v zákonem stanovené lhůtě, podala obžalovaná D. J. odvolání. Odvolatelka především brojí proti skutkovým zjištěním nalézacího soudu. Vyslovuje přesvědčení, že provedené důkazy nevyvrátily její obhajobu, že poškozený chodec vstoupil před její vozidlo ze zákrytu většího dodávkového automobilu stojícího na přechodu, a to na vzdálenost kratší, než na jakou bylo možné její vozidlo zastavit a zabránit tak střetu. Stejně tak, jako před soudem I. stupně v procesně akceptovatelné výpovědi, uvádí, že z protisměru v koloně jedoucí první vozidlo odbočující před ní vlevo, jí nedalo přednost v jízdě, a proto musela přibrzdit téměř do zastavení. Další vozidlo jí již přednost dalo a zastavilo ve svém pruhu, který byl pruhem za křižovatkou vůči ní v protisměru. Za zastavujícím vozidlem, které jí dávalo přednost v jízdě, jela v koloně další vozidla, která přibrzdžovala a zastavovala. Jedno z vozidel svou výškou bránilo v pohledu na levou část přechodu pro chodce. Nicméně tato kolona vozidel byla v pohybu směrem přes a za přechod v opačném směru jízdy, a proto nepředpokládala, že zpoza této kolony vstoupí do vozovky chodec. Podle názoru obžalované kolona jedoucí v protisměru přes přechod vylučuje možnost po řidiči spravedlivě požadovat, aby předpokládal, že mezi jedoucími auty proběhne chodec. Odvolatelka se dále zabývá znaleckými posudky. Ke znaleckému posudku ÚSI VUT v Brně uvádí, že postavení auta, které tvořilo překážku ve výhledu na chodce, je zvoleno znalci zcela náhodně. Postavení tohoto vozidla má však zásadní vliv na čas k reakci a rychlost, při níž by bylo střetu možné zabránit. Obdobně také rychlost chůze poškozeného. Znalecký posudek označeného ústavu vychází z hodnot 5 km/hod. až 7 km/hod. (průměr 6 km/hod.), když nevyklučuje ani mírně vyšší rychlost. Navzdory tomu znalec počítá pouze s hodnotou 6 km/hod. Takové nepřesnosti znaleckého posudku ÚSI VUT mají podle názoru obžalované zásadní vliv na posouzení jejího jednání. Obvodní soud pominul závěr znaleckého posudku, který konstatuje, že v případě zákrytu chodce vozidlem nemohla střetu zabránit a lze tak spatřovat příčinu nehody toliko na straně poškozeného. V této souvislosti vytýká nalézacímu soudu opomenutí aplikace ustanovení § 54 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Soud prvního stupně se měl při užití zásady in dubio pro reo v první řadě vypořádat se zaviněním nehody chodcem. Ostatní posudky, při verzi s chodcem zakrytým vozidlem v protisměru, buď považují za příčinu nehody jednání chodce (Winkler,

Krejsa) nebo konstatují jeho spoluzavinění (příčina na straně obou účastníků – Kuhn), když tento posudek dokonce ani nepracuje se zakrytým výhledem. Výklad soudu prvního stupně, že chodec se nacházel na přechodu pro chodce, nemůže oslabit jeho zákonnou povinnost vyplývající z § 54 odst. 3 zákona o pravidlech silničního provozu. Odvolatelka poukazuje na zásadu omezené důvěry, podle níž nelze po účastníku silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal veškerá možná porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky. V tomto případě obvodní soud se nezabýval chováním chodce a otázkou, zda to nebyl on, kdo svým jednáním vyvolal nebezpečnou situaci, a zda ona mohla takové chování poškozeného předpokládat a počítat s ním. Poukazuje na ustálenou soudní judikaturu, podle níž, za situace, kdy chodec svým neočekávaným a nepředvídatelným vstoupením do vozovky vytvoří překážku, jež může být pro řidiče objektivně nezvládnutelná, řidič neodpovídá za vzniklý protiprávní následek. Připouští, za předpokladu, že by chodec u přechodu viděla, že by mohla předpokládat, že by do vozovky mohl nečekaně vstoupit, a takové situaci by měla přizpůsobit svůj styl jízdy. Je však na soudu, aby vycházel ze skutkového děje pro ni příznivějšího. Pak, podle jejího názoru, po ní nelze spravedlivě požadovat, aby očekávala nenadálý vstup chodce zpoza protijedoucího auta. Odvolatelka se dále zabývá použitou právní kvalifikací. Zdůrazňuje, že v porušení každého dopravního pravidla nelze spatřovat porušení důležité povinnosti, která pro řidiče vyplývá z jeho povolání nebo mu je uložena podle zákona. Nesouhlasí s názorem uvedeným v napadeném rozsudku, jenž její jednání považuje za jednání porušující důležitou povinnost. Z naznačených důvodů žádá odvolací soud o zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby. Pro případ, že se odvolací soud s tímto názorem neztotožní, poukazuje na spoluvinu poškozeného, což by se mělo odrazit v právní kvalifikaci a v případném výroku o trestu a náhradě škody.

Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku z hlediska vytýkaných vad a stejně tak správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, dosavadní průběh trestního řízení v zásadě respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaná J. na právu obhajoby zkrácena nebyla. Nalézací soud provedl řadu potřebných důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání doplnil.

V reakci na znalecký posudek Ústavu soudního inženýrství VUT v Brně požádala odvolatelka o doplnění dokazování znaleckým posudkem vypracovaným z jejího podnětu znaleckým ústavem Dekra Automobil, a.s. Mimo veřejného zasedání soud vyslechl jednoho ze zpracovatelů o posudku, Ing. Tomáše Kubeše. Důkaz byl posléze ve veřejném zasedání proveden za podmínek § 213 odst. 1 tr. řádu a 211 odst. 5 tr. řádu. Znalecký ústav Dekra Automobil, a.s. se kriticky vyjádřil ke všem předchozím znaleckým posudkům vypracovaným v této trestní věci. Jednalo se o posudky znalců Ing. Oto Kuhna, Ing. Pavla Winklera, Ing. Ivana Krejsy a posudek USI Brno. Podle důsledků střetu, jimiž bylo zranění chodce, jeho odhození a pravděpodobná konečná poloha vozidla, stanovili zpracovatelé posudku rychlost vozidla v době střetu na cca 38,4 km/hod. a rychlost chůze chodce na cca 9 km/hod. Dále tento znalecký posudek dovozuje,

že chodec vstoupil do vozovky v době, kdy bylo vozidlo obžalované při udané rychlosti vzdáleno od místa střetu 14 m až 28 m a za předpokladu, že účastníci nehody neměli zakrytý vzájemný výhled, mohla řidička z uvedené rychlosti zabránit střetu brzděním s reakcí v okamžiku vstupu chodce do vozovky. Pokud byl výhled zakrytý, pak vzájemná viditelnost aktérů dopravní nehody byla asi 10 m a řidička při rychlosti 39 km/hod. nemohla střetu brzděním zabránit. Rychlost, ze které je schopen řidič zastavit vozidlo před překážkou při uvedené dohlednosti cca 10 m a uvedené reakční době, je cca 22 km/hod. a nižší. Jak již bylo výše zmíněno, znalecký posudek stvrdil a též doplnil podle požadavku soudu a stran jeden z jeho zpracovatelů, Ing. Tomáš Kubeš. Uvedl, že uvažovali konečné postavení vozidla ve vzdálenosti 12 m až 16 m od místa střetu. Poslední střep z vozidla obžalované byl nalezen cca 18,6 m od místa střetu ve směru jízdy. K tomuto rozdílu znalec uvedl, že střepy mohly být po nehodě zavlečeny nějakým mechanismem mimo místo dopadu. Znalec potvrdil, že i při nárazové rychlosti jízdy 34 km/hod. může dojít k odhozu chodce do vzdálenosti 21 m až 22 m. Vysvětlil, že se jedná o tzv. vektorové sčítání rychlostí, což znamená, že při nízké rychlosti jízdy je nezbytné teoreticky navýšit rychlost pohybu chodce a naopak. Pokud jde o rychlost jízdy obžalované, uvažovali znalci střední brzděné zpoždění $7,2 \text{ m/sec.}^2$. Při intenzitě brzdění, která je pro tento typ automobilu reálná, 9 m/sec.^2 , by rychlost jízdy činila cca 61 km/hod. Tato rychlost však neodpovídá dalším zjištěním, tzn. rozsahu a charakteru zranění, odhozové vzdálenosti, apod. Znalec připustil, že ve znaleckém posudku se zabývali toliko průměrnými hodnotami, tj. 9 km průměrné rychlosti pohybu chodce a 39 km/hod. rychlosti jízdy. Za těchto předpokladů, v okamžiku reakce řidičky na vstup chodce do vozovky, by se vozidlo nacházelo 21 m od budoucího místa střetu a na této dráze lze vozidlo zastavit při uvažovaném brzděném zpoždění $7,2 \text{ m/sec.}^2$. Znalec dále vysvětlil, proč střetová rychlost v posudku byla snížena oproti grafu (obrázek č. 9) s tím, že graf byl vypracován pro jiný typ automobilu.

Dále odvolací soud doplnil dokazování výsledkem svědkyně B. Z její výpovědi však nevyplývaly žádné podstatné skutečnosti.

Obžalovaná J. v dosavadním průběhu řízení popisovala situaci tak, že se proti ní pohybovala kolona vozidel, jedno z nich jí při odbočování vlevo nedalo přednost v jízdě, proto musela zpomalit až zastavit, následně pokračovala velmi pomalu proti posouvajícím se automobilům. Věděla, že se přibližuje k přechodu pro chodce, byla přesvědčená, že žádný chodec v tomto prostoru není. Poškozeného Milana D. zaregistrovala poprvé, když ten se nacházel na kapotě vozidla. Podle jejího názoru se chodec objevil ve vozovce zpoza auta větších rozměrů, stojícího na přechodu pro chodce. Uvedený automobil jí na přechod znemožňoval výhled. V odůvodnění odvolání obžalovaná upřesnila, že poškozený vběhl na přechod mezi projíždějícími automobily. Její obhajoba je v zásadě postavena tak, že nemohla předpokládat, že chodec poruší pravidla silničního provozu a vběhne před její automobil zpoza zákrytu jiného, na přechodu stojícího či dokonce jedoucího, vozidla.

Odvolací soud, stejně tak jako soud prvního stupně, se zabýval otázkou přijatelnosti této verze. V první řadě je třeba poukázat na výpověď svědka L., který si všiml nehodového děje poprvé, když uslyšel zvuk nárazu. V tomto okamžiku žádné vozidlo na přechodu, ani těsně za ním neviděl. Podle názoru

odvolacího soudu výpověď svědka není osamocena. Při hodnocení důkazů nelze pominout výpovědi svědků MUDr. H. a K. Oba přijížděli k místu dopravní nehody z protisměru a z jejich výpovědí nebylo zjištěno nic jiného, než že se jednalo o plynulou pomalou jízdu. Za rozhodující považuje odvolací soud fotodokumentaci, kterou pořídil svědek K. na místě dopravní nehody, na níž je zachyceno nejen místo, kde se nacházelo tělo poškozeného po dopadu na vozovku, nábrž i postavení obou vozidel, automobilu svědkyně MUDr.H. a jeho. Tato vozidla jsou v bezprostřední blízkosti místa, kde byl poškozený pracovníky záchranné služby ošetřován. Svědkyně MUDr. H. sice v hlavním líčení uvedla, že zastavila asi ve vzdálenosti 200 od místa nehody a běžela kolem kolony stojících vozidel, tuto její nepřesnost však opravila nejen výpověď svědka K., ale velmi přesvědčivě zmíněné fotografie. Svědek Bohumil K. doplnil, že vozidlo svědkyně MUDr.H. se nacházelo asi 10 m od přechodu pro chodce. Navíc, svědkyně MUDr. H. přijížděla k místu dopravní nehody s minimálním časovým zpožděním. Obžalovaná sama vypověděla, že prakticky bezprostředně poté, co sama vystoupila z automobilu, již viděla přibíhající svědkyni MUDr. H. Znamená to tedy, že výpovědi svědků MUDr. Martiny H. a Bohumila K. osvědčují věrohodně situaci bezprostředně následující po střetu a též i před tímto incidentem. Jestliže se do prostoru střetu obě vozidla dostala plynulou jízdu, řidička H. zastavila na základě zjištění, že na vozovce leží zraněný, dle výpovědi obžalované prakticky bezprostředně po střetu, pak lze vyloučit, že v rozhodné době přes přechod pro chodce z protisměru jízdy obžalované stála kolona vozidel. Odvolací soud je přesvědčen, že výpovědi svědků MUDr. H. a K. podporují výpověď svědka L. o neexistenci vozidla bránícího obžalované ve výhledu na přechod pro chodce.

K předmětné dopravní nehodě bylo vypracováno celkem pět znaleckých posudků z oboru dopravy. Expertizy se zabývají dvěma verzemi skutkového děje. První verze vychází z tvrzení obžalované J., že chodce nespátřila dříve, než na kapotě automobilu, proto, že vběhl na přechod zpoza automobilu, který jí do daného prostoru zakrýval výhled. Znalecké posudky dávají pohybu chodce různou rychlost, což vysvětlil jeden ze zpracovatelů posudku znaleckého ústavu Dekra Automobil, a.s., Ing. Kubín. Při vektorovém sčítání, bez ohledu na různý směr pohybu automobilu a chodce, se v jejich výpočtech a simulačních programech, při zvyšující se rychlosti pohybu chodce, snižuje rychlost jízdy automobilu a naopak. Nelze si tak nepovšimnout nemalých rozdílů při hodnocení této hodnoty jednotlivými znalci. Znalec Ing. Kuhn považuje pohyb chodce za běžnou či rychlejší chůzi, rychlost jízdy obžalované na počátku její reakce na chodce a v okamžiku střetu hodnotí údaji od 48,0 do 59,0 km/hod. V reakci na znalecký posudek Ing. Oto Kuhna přibráného Policií ČR, vypracoval z podnětu požadavku obžalované J. znalecký posudek Ing. Winkler. Tento znalec zvyšuje rychlost pohybu chodce na běh 9,0 km/hod., naproti tomu nárazovou rychlost automobilu snížil na 35,4 až 43,7 km/hod. Další znalecký posudek vypracoval z podnětu požadavku obhájce znalec Ing. Ivan Krejsa. Jmenovaný expert rychlost jízdy hodnotí v rozmezí 39 až 45 km/hod., průměrem cca 42 km/hod. Podle jeho názoru chodec vbíhal do vozovky rychlostí 7 až 8 km/hod. bezprostředně před přijíždějící vozidlo. Znalec Ing. Krejsa dokonce tvrdí, že chodec s největší pravděpodobností neprojevil zjevné hodlání vstoupit na přechod pro chodce a neumožnil tedy řidičce vozidla rozpoznat, že hodlá použít přechod. Z jakých důkazů dospěl k takovému názoru, neuvádí. Soud prvního stupně zadal znalecký posudek Ústavu soudního inženýrství VUT v Brně. Znalecký posudek hodnotí rychlost chůze na 5 až 7 km/hod., rychlost vozidla na počátku reakce i v okamžiku střetu na 44 km/hod. až 51 km/hod. Konečně

znalecký posudek znaleckého ústavu Dekra Automobil, a.s. hodnotí rychlost pohybu chodce v rozmezí 7 až 11 km/hod., rychlost jízdy 34 km/hod. až 44 km/hod. Pokud jde o rychlost pohybu chodce, je odvolací soud toho názoru, že nejpřesvědčivější je znalecký posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, MUDr. Miloše Sokola a posudek Prof. PhDr. Jiřího Strause, DrSc., znalce v oboru kriminalistiky se specializací forenzní biomechaniky. Jsou to znalci, zejména Prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc., jejichž obory právě s takovou problematikou, jako je pohyb lidského těla, pracují. Znalec MUDr. Miloš Sokol je přesvědčen, že chodec byl v okamžiku střetu s vozidlem v pohybu, tento pohyb nebyl významně rychlý a odpovídal zhruba běžné chůzi, nejvýše rychlejší chůzi chodce. Znalec Prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc. je toho názoru, že v okamžiku nárazu vozidla do chodce se jeho tělo pohybovalo v rozmezí 4 až 5 km/hod.

Bez ohledu na rozdílné názory znaleckých posudků dospěl odvolací soud k přesvědčení, že verze skutkového děje uplatněná obžalovanou, ve světle provedených důkazů neobstojí. Výpovědi svědků L., MUDr.H. a K. osvědčují, že odvolatelce žádné vozidlo stojící na přechodu pro chodce, či dokonce tam projíždějící, ve výhledu do tohoto prostoru nebránilo. Obžalovaná J. tvrdí, že chodce spatřila až na kapotě svého vozidla. Do místa střetu však chodec překonal dráhu více než poloviny vozovky a odvolatelka tak měla dost času na odpovídající reakci. Pokud odvolací soud neuvažuje, že pohyb poškozeného byl usilovným během s letným startem a odkáže na rychlost, s níž své posudky uzavřeli znalci MUDr. Miloš Sokol a Prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc., pak je zcela zřejmé, že obžalovaná měla možnost při včasné reakci a aniž by použila maximální brzdné zpomalení, jehož bylo její vozidlo schopno, střetu s chodcem zabránit. Takový závěr se podává v posudcích znaleckého ústavu Dekra Automobil a.s., ÚSI VUT Brno, Ing.Kuhna, a Ing.Winklera. Toliko posudek Ing.Krejsy, který uvažuje o náhlém vběhnutí chodce do vozovky, používá termín „intenzivní brzdění“. V každém případě měla obžalovaná možnost při včasné reakci a po reakční době vozidlo zastavit před místem střetu. Odvolací soud proto nehodnotí vstup chodce do vozovky jako náhlou překážku. Úvaha obžalované J. o tom, že na přechod pro chodce mohl poškozený přejít z cestičky, kterou používají pro zkrácení cesty majitelé psů, není vyloučena. Pomíjí však plánek místa dopravní nehody a fotodokumentaci, neboť ke vstupu do vozovky by chodec musel překonat ještě dráhu nejméně dvou metrů přes chodník, aby se k přechodu pro chodce dostal. Výskyt chodce v tomto prostoru je pak zcela jednoznačnou signalizací možného přecházení vozovky. Samotná výpověď obžalované J. svědčí o tom, že se nevěnovala řízení vozidla, neboť možnost chodce spatřit a reagovat na něj nastala mnohem dříve, než v okamžiku střetu. Z hlediska pravidel silničního provozu dle zákona č. 361/2000 Sb. bylo na obžalované, aby se nejméně, podle § 5 odst. 1 písm. b) cit. zák., věnovala plně řízení vozidla, podle § 5 odst. 2 písm. f) cit. zák. bylo na ní, aby neohrozila a neomezila chodce, který přechází po pozemní komunikaci po přechodu pro chodce. Podle § 2 písm. l) cit. zák. nesmět ohrozit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. Nesmět omezit znamená podle § 2 písm. m) cit. zák. povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo. Rychlost její jízdy neodpovídala pravidlu § 18 odst.1 cit.zák. Obžalovaná J. tato pravidla porušila, a proto nese plnou odpovědnost za předmětnou dopravní nehodu a její neodčinitelné následky. Odvolací soud neshledal důvod k závěru, že také poškozený se podílel na vzniku nehodového

děje. Podle § 54 odst. 3 cit. zák. chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce nebo na vozovku bezprostředně před blížícím se vozidlem. Městský soud v Praze respektuje názor znalců, který je v této části v zásadě shodný, v tom, že pokud obžalovaná neměla zakrytý výhled na chodce, a odvolací soud z tohoto zjištění vychází, pak měla vždy možnost brzděním vozidlo zastavit. Za této situace nepovažuje vstup chodce do vozovky za bezprostřední před příjíždějícím vozidlem.

Toliko teoreticky, byť takový mechanismus vzniku nehodového děje nepovažuje odvolací soud s odkazem na výše zmíněné důkazy za akceptovatelný, k verzi obžalované J. o zakrytí výhledu na přechod pro chodce rozměrným automobilem a k její výpovědi o tom, že přes tento automobil na přechod vůbec neviděla, je možno konstatovati, že i za tohoto předpokladu by bylo odvolacím soudem shledáno zavinění obžalované na této dopravní nehodě. Obžalovaná přijížděla se svým vozidlem do prostoru přechodu pro chodce, v němž, jak již bylo shora konstatováno, nesměla ohrozit chodce, tzn. bylo na ní, aby si počínala tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí. Odvolatelka si však počínala v rozporu s tímto pravidlem. Na přechod pro chodce vjížděla, aniž si vytvořila možnost přesvědčit se o pohybu chodců. Vjížděla do prostoru, do něhož neviděla, s vědomím podstoupení rizika, které takový způsob řízení motorového vozidla provází. Kde jinde, jako řidička, by měla očekávat vstup chodce do vozovky, než na vyznačeném přechodu, navíc v době intenzivního dopravního provozu. Bylo by na ní, aby takovému provozu na komunikaci přizpůsobila svoji jízdu a dbala zvýšené opatrnosti. Odvolací soud sice nepřistoupil na obhajobu obžalované J. a vychází z jiného průběhu skutkového děje, považoval však za potřebné se s verzi obžalované také takto vypořádat.

Způsobem jízdy obžalovaná J. porušila ustanovení § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. f) a § 18 odst. 1 pravidel silničního provozu dle zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Bylo prokázáno, že se nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život a zdraví jiných osob, neřídila se pravidly provozu na pozemních komunikacích, nevěnovala se plně řízení vozidla, nerespektovala zákaz ohrozit nebo omezit chodce, který přechází pozemní komunikaci po přechodu pro chodce a nepřizpůsobila rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a dopravní situaci. Jedná se o typické případy, kdy porušení citovaných pravidel silničního provozu může mít za následek vážnou dopravní nehodu a které podle všeobecné zkušenosti takový následek skutečně často mívá. Obžalovaná porušila takové povinnosti, jejichž porušení má za dané situace zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život a zdraví. Obvodní soud proto oprávněně dospěl k závěru, že obžalovaná způsobila smrt poškozeného Milana D. proto, že porušila důležitou povinnost vyplývající z jejího postavení řidičky a uloženou jí podle zákona. Nalézací soud nepochybil, když jednání obžalované kvalifikoval jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

S ohledem na zásadní porušení pravidel silničního provozu a neodčinitelné následky této dopravní nehody by odvolací soud mohl uvažovat o trestu odnětí

svobody a zákazu činnosti v přísnější výměře ,než jakou zvolil nalézací soud. Její změně v neprospěch odvolatelky však brání ustanovení § 259 odst.4 tr.řádu. Proto se městský soud neztotožňuje s výhradou obžalované , která uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný. Obžalovaná J. má možnost ve zkušební době podmíněného odsouzení řádným občanským životem prokázat svoji nápravu tak, že výkonu trestu k její nápravě již nebude zapotřebí. Předmětné trestné činnosti se dopustila v souvislosti se řízením motorového vozidla, svým jednáním hrubým způsobem porušila pravidla silničního provozu a evidenční karta řidiče svědčí o tom, že k nerespektování těchto pravidel nedošlo poprvé. Uložení trestu zákazu činnosti je proto zcela důvodné.

Z hlediska ustanovení § 444 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. postupoval soud prvního stupně správně, pokud na úhradu nemajetkové újmy přiznal poškozeným Olze D., Ing. Karlu D., Kateřině S. a Milanu D. částky specifikované ve výroku napadeného rozsudku. Jmenovaní poškození byli ve vztahu k poškozenému Milanu D. předpokládaným ustanovením § 444 odst. 3 písm. a), b), e) občanského zákoníku. Městský soud v Praze se neztotožnil toliko s výrokem, jímž nezletilému xxx, nar. xxx, byla přiznána částka 240.000,- Kč. Jedná se o vnuka zemřelého Milana D. V jeho případě je třeba prokazovat podle § 444 odst. 3 písm. f) občanského zákoníku, že v době smrti žil s poškozeným ve společné domácnosti. Tato skutečnost v dosavadním průběhu řízení prokazována nebyla, a proto odvolací soud ,po zrušení uvedeného výroku, jmenovaného poškozeného podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal na občanskoprávní řízení.

Odvolací soud tímto rozhodnutím zrušil dále výrok učiněný nalézacím soudem v napadeném rozsudku podle § 154 odst. 1 tr. řádu, jímž byla obžalované uložena povinnost uhradit poškozeným náklady potřebné k účelnému uplatnění jejich adhezním nároků. Podle § 155 odst. 4 tr. řádu může takové rozhodnutí učinit předseda senátu soudu prvního stupně na návrh poškozeného až po právní moci rozsudku.

Z naznačených důvodů rozhodl Městský soud v Praze tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení n e n í další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v I.stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoliv výroku ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno.

Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f) tr.ř., dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b) odst. 1 písm. a – l) tr.ř. Důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

V Praze dne 22. května 2014

JUDr. Tomáš S t u c h l í k, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Monika Dudová